

Г. Пенков

ГЕОРГИ ПЕНКОВ КОСМИЧЕСКА РАПСОДИЯ • GEORGI PENKOV SPACE RHAPSODY

ГЕОРГИ ПЕНКОВ GEORGI PENKOV

КОСМИЧЕСКА РАПСОДИЯ SPACE RHAPSODY

Издателство • Пропелер •

Propeller Publishing

Георги Н. Пенков

Космическа рапсодия

На жена ми Живка,
на сина ми Никола,
и на всички,
които знаят,
че живеем в един
илюзорен свят.

Георги Н. Пенков, автор
Georgi N. Penkov, Author
Dimitar Schturacovski, Translator and adapter
Издателство „Пропелер”, София, 2010
Propeller Publishing, Sofia, 2010
Издателство „Пропелер”, София, 2010
ISBN 978-954-392-078-5

Георги Н. Пенков

Космическа рапсодия

Фантастичен роман
в стихове

Издателство „Пропелер”
София – 2010

Поетът и космозаврите

Заглавието на тази книга е подвеждащо. В нея няма нито едно петолиние и думите ѝ не са подредени в правилни редички, а в задъхан словопад, какъвто беше и живота на автора им.

Двамата имахме различни гледни точки, принадлежахме към различни естетически школи, но ходехме в едни и същи кръжоци, участвахме в общи четения и дълго спорехме за всеки стих от нашата и чуждата поезия.

Аз вече бях издал две стихосбирки, в една от които имаше и посветено на него стихотворение. Той беше пълен с идеи и незавършил с едната се завихряше в нова – пишеше, рисуваше, правеше красиви неща от кост, камък и дърво. Беше артист по душа и всичко му идваше отръпки, но не му стигаше търпение да се задълбае само в една област и в нея да намери своето призвание. После у Георги Пенков надделя художника, той откри 27 самостоятелни изложби в Бургас и Варна, в София и Велико Търново, в Созопол и къде ли още не, разпръсна огромен брой картини по целия свят от Великобритания до Австралия и от САЩ до Япония, а накрая емигрира в Испания, където откри още две свои изложби.

Самата „Космическа рапсодия” е написана през далечната 1982 г. Имах възможност да бъда сред първите ѝ читатели и да изкажа мнението си за нея. Да се напише роман в

стихове, както Георги нарича поемата си, и да се издаде книга с такъв характер от непознат автор по това време беше немислимо. Едни се дразнеха от нестандартната мисъл на поета, други от измислените от него думи, трети от отсъствието на „светла перспектива“ за бъдещето на човечеството. Останалите просто му връщаха ръкописа с мнение, че подобна книга би могла да бъде издадена, но... след 20 години, предлагаха му немислими условия за издаване или просто крадяха идеите му и наричаха своите картини с имената на неговите звездни купове, мъглявини, галактики, комети и планети, така както той беше наименоувал главите на своя роман. Беше време, когато за НЛО не се говореше, когато на звездолетите се рисуваха червени петолъчки, когато на Марс още не беше открита вода, а светът живееше единствено по Дарвин и поелите неговия път следовници. Малцина се опитваха да обхванат необхватното, да намерят светлинката в мрака и да живеят като него между двете еднакво необясними пространства, между първоначалното и безвъзвратното. Което, разбира се, съвсем не беше лесно: поетите не обичаха космозаврите, а космозаврите ненавиждаха поетите.

А междувременно Георги Пенков събра и в годините на проходящия самиздат отпечата две стихосбирки – „Пришълците“ (1993) и „Тъжна палитра“ (1996 г.),

заглавията на които сами говорят за съдържанието им. Наскоро и двете книги бяха преиздадени повторно, но с подобрена графика и полиграфично оформление. „Космическа рапсодия” се печата за пръв път, но докато чакаше реда си вече е преведена на английски.

Убеден съм, че тази нетрадиционно написана книга, ще възбуди любопитството ви, ще ви увлече и накара да я прочетете на един дъх, както беше и написана. И дори да не се съгласите изцяло с подхода и разработката на темата от нейния автор, ще ви накара да се замислите на извечните въпроси, които тя поставя. Георги Пенков умее да спори със себе си и останалите, да търси загадки и да ги решава, да провокира нашето съзнание. Щастлив съм, че го познавах, че беше и остана мой приятел!

Чони Чонев

Разумът е даден на човека, за да живее
разумно,
а не само да вижда, че живее неразумно.
В. Г. Белински

Понякога се чудя дали нашата земя не е
адът
на някоя друга планета.
С. Т. Лец

Всичко, което е неразбираемо, не значи,
че не съществува.
Паскал

Пролог

I

Долавям шепота ти
всемогъщо време,
но смисълът му още
не разбирам.
В кръвта бушува непосилно
бреме
от генетични грешки
синтезирано.
След сляпото придвижване
напред,
спиралата духовна
изтъня.
Внезапно загорчал
планински мед
пробужда
късно чувство за вина...
Но някак много бързо
избледняха
на сътворението
огнените стъпки.
Във изворчето с живата
вода
на отчуждението
феята се къпе...

II

Комините се
надпреварват да въздишат
срещу смълчаното
небесно огледало,
и аз се чувствам,
като в кожа миша
със въгленчето в гърлото ми
спряло.
Полегнало до хоризонта сив
полето
прилича на картонен манекен
без грим.
Врабците ме засипват
с тежки клетви,
смалявам се
изтръпнал и незрим.
Скъсяват се
неимоверно бързо пръстите,
преди да скъсат стрък
наполовина,
и скришом в мен
неверника се кръсти
в дланта си
с еднолистна детелина...

III

А някъде любов забързана
се препъва
в укори и клюки.
Гълъбите

със криле опърлени

да пълзят започнаха да учат.
Някъде във телени гнезда
тлеят и се раждат мъченици,
а измислена
от някого вражда
хищно дебне
и цветя и птици.
Рибите не искат да мълчат!
Някой океана е отровил.
Други пак оръжия
дрънчат
и мечтаят
всички да поробят...
Биоритъмът ми ли е в минимум,
за какво така съм
натъжен?
Тишината е със цвят
на лилия,
самотата
с вкус обикновен...

IV

И птиците отдавна
са смълчани.
Досущ цветя
попарени от студ.
Небето е парче
опушен мрамор
и има тежък мирис
на барут...

V

Прозрачното безмълвие
гнети
като озъбена хиена.
В душите ни – заключени врати,
умираше поредната
вселена...

VI

Какъв е този страшен жребий,
неумолим и безпощаден,
да се надбягаме
със времето
още от самото раждане?
Ирония ли,
код ли генетичен,
или просто някаква нелепост,
но в часовниците ни
биологични
липсват всички белези
за вечност...
И не знаем
как да ги настроим,
няма от кого да се научим!
Може би в децата
и в простора
истинската тайна е заключена?
Може би в усмивката
скептична
на закоренелите ни нрави
или в нещо много по-различно,
несъвместимо
с нашите представи?

Отвъд пространството
и времето,
отвъд живота и смъртта,
отвъд стените
на Вселената,
чак зад отвъдното
отвъд...

VII

Зад границите на мечтите,
в една неясна
безконечност,
угасват смаяно звездите —
сами понятие за вечност.
В необозримите пространства
на неродените
вселени,
изчезват жарките им страсти
и радости
изпепелени.
Поляга сянката
на мрака
върху застиналото време.
трептят планетите
в очакване
на Ново сътворение...
А там на гарата,
в бюфета,
изпусналите
всички влакове,
се тъпчат с бира
и кюфтета
с надежда
да заминат някъде...

VIII

– Ей!... – каза съвестта ми –
Накъде?

Достатъчно рисува
с тъмни краски!

В дъгата са
сияйни цветовете
и от това всемира
се задъхва!

А ти въздъхваш, а?
Защо въздъхваш?

– Така е! Сигурно си права,
но на живота в мъничките
тайни,

неукротими багри
ще отсъстват,
щом сълзите измивайки
палитрата
се утаят със безразличие
във нищото.

Посоките са ревнали
неистово
и всичките опечалени светове
лицата си
с треперещите пръсти търсят!
Все още не е късно да сме
искрени!

IX

Тогава
взех от пламъка
на ранните цветя,

от устрема
на птиците и вятъра.
Отрова змийска,
вълчи вой,
събрах скептичните
усмивки
на приятелите.
От тях направих
кораба ”Мечта”
и полетях направо
към безкрая...

Първа глава В Космоса

I

Тук времето
е привидно застинало
като граблива
нощна птица,
тук настоящето
е бъдеще и минало,
а идолът —
астрономическата единица.
И символ само
е пространството
в пределите на звездолета
свито,
в очакване на светли
запознанства
със своите събратя
неоткрити.
В екрана плуват
плазмените топки
на недостижимите съзвездия
и свири космосът
с враждебни нотки
капричия
за бъдните премеждия...

II

– Да те подържам в изпитания
се колебая! – прошепна
малко гузно съвестта ми. –
Не зная още прав ли си,
не знам!
Така че за сега се чувствай
сам!

III

Но в кораба сме двама,
аз и той – компютърът,
субелектронен мозък.
Мечтая аз
в измамния покой,
а той пресмята
на мечтите ползата.

IV

Понякога и второто ми аз
неволно се намесваше
в играта.
Мърмореше,
доказваше на глас,
че има още много да си патя...

V

Така превързани телепатично
летяхме
към заветната си цел,
макар неясна и хипотетична
за нас тя бе
последния предел.
Неотменима вътрешна програма –
компасът
на посока неизменна:
Да търсим,
да открием
разум
в необозримата,
безкрайната Вселена!

VI

Летим със скоростта
на светлината.
В екраните
объркано се вглеждам.
Развяла
пелерината си златна
пред нас изгря
галактика Надежда...

Втора глава
Галактика Надежда

I

От светлина изящна изкована,
сковаваща на мрака
пипалата,
прекрасна
като зрителна измама,
съзиждаща, неукротима,
свята!
Привличаща магическа спирала
и приказност
със нищо несравнима,
неотразима
призрачна реалност,
до болка близка
и недостижима...
А полъхът ѝ – бриз вечерен,
майчина целувка на раздяла,
поглед
на приятел верен
и безбрежност нежно бяла,
жив в сърцето ми
пулсира
и ме прави по-човечен,
като струя
в мен напират
или блика като песен..

II

А пътят на горене е обречен!
От тишината
с вик задавен,
от полуистини
недоизречени.
От светлината
с полет бавен...

III

Та колко от човешката ни
същност
е променило
времето застинало?
Неясната представа
за могъщество
или страхът
пред предстояща гибел?

IV

Все търсим себе си в единоборство
с логичните,
изпитани съмнения,
но в неизвестното
в неистов хор
крещят антилогични
антиизмерения!
И дирим невъзможно постоянство
в непостоянните си
отражения,
заклучени в измамното
пространство

на още незаченатото време.
И се надяваме
безкрайно да ни има,
тъй както днес ни има,
но съдбата ни
разкъсана от граници и символи,
ще ни превърне
в хаотични атоми!
Така ще бъде, а сега ни чака
непримиримо, яростно сражение
със слепите войници на
Съдбата –
непостоянните ни отражения...

V

От тук до края, даже по-нататък,
ще ни преследват
жертвените взривове!
И пак животът ще е неизменно
кратък
и малко ще са
хубавите мигове!

VI

Но изтече програмното време,
в което
бянове чертаят мислите.
Компютърът
е истински надежден
с вградената си
безучастна истина!

VII

Преодолял вълшебното
притегляне
на недостижимата безбрежност,
набира скорост
корабът ми тленен
в посока без илюзии
и нежност...

VIII

В тайнството си мракът
ме погълна,
и като светия
набеден във грях,
като семе
току-що покълнало —
попаднах
на планета Страх...

Трета глава
Планета Страх

I

Всички атоми на тялото
вибрират.

Присяда лепкав мрак в зениците.

Сковава волята,
представите умират,
като простреляни внезапно
птици.

И капилярите
предателски пулсират,
солта изпива
влагата на устните,
в сърцето ядрен взрив
напира – миг, още миг
и тихо ще се пукне...

Като разбито огледало мисълта
се разпилява
в кривото пространство,
тъй както се отвява пепелта
обречена на вечно странство.

А от неведомата сила сграбчен
духът приема
участта на Прометей,
но жалка е позорната скала,
невзрачна,
пред нежната прегръдка
на злодея!

II

Корабът ми немощно застива,
скован от шепота
на гравитацията.
Времето с пространството
се слива
в неясна, бледосинкава
асоциация...

III

– Необитаема, безжизнена планета!
Да се остава тук
не е желателно!
Покрита е с мъгла
от седма степен! –
компютърът докладва
изчерпателно.

IV

Но аз в илюминатора се вирам
с надеждата
да зърна нещо.
А вън сгъстява се
чернилото
и хваща
погледа във клещи.

V

Раздула се в невероятни форми
свръхплътната мъгла,
като хипноза
изсмуква от съзнанието
спомени
и упования
във смъртоносна доза.

VI

Приема после мойте очертания,
макар
увеличени многократно.
Ехидно се усмихва
и покланя
и сочи към безкрая
непонятно.

VII

Видях неподозирана картина
от непрогледната мъгла
изплувала:
Луната земна без да се сбогува
си замина!
Отиде си завинаги!
Осиротяха всичките сонети
написани от влюбени поети!
Земята пък обречено мълчи
на равни половини разделена,
дула опряла в слепите
очи,
мълви, мълви на Хамлет

монолога...

Луната си отиде безвъвратно,
нащърбена от скръб
и самота,
отчаяна от разума раздал
оръжия
в ръцете на деца...

VIII

— Не се потдавай! — шепне
съвестта ми —
Спомни си
бе дете като попадна
в най-тъмната
от всички тъмни стаи!
Измъчи ме с видения
тогава
на приказни магьосници
и феи.
Забрави ли, нима забрави
че на страха очите
са големи?

IX

Опитвам всичко, за да се откопча:
от заклинания
до мръсни ругатни!
Но злия дух
е от бутилката изкочил
и просто иска
да ме ослепи...

Х

Ех, истински безстрашен
е компютърът
с програмната си безпристрастност.
Установил несъответствие
в маршрута
изведе кораба
от пряката опасност.

ХІ

А пътят е обречен на горене!
Единствен е
на истината пътят!
Като съдби
безкрайно уморени
далечните съзвездия
помръкват...

ХІІ

Но по-добре искрица
светлина,
отколкото коварен,
лепкав мрак.
Отнесен от деветата вълна
за суша
не мечтае ли моряка?

XIII

И в тягостната неизвестност,
като останала без дом
врата,
като отнесен от пороя мост,
видях
кометата на обичта...

Четвърта глава
Комета Обич

I

Прекрасна,
но с неясни очертания,
с променлив блясък
и орбита.
С опашка от изпепелени
обещания,
безгрижна,
огнекоса скитница.
Отмина ме безмълвно
като полъх
на уморен от скитане
южняк.
Потръпна от дъха ѝ
моя кораб,
а аз да я почувствам
не успях...
Ядрото ѝ от нажежени
страсти
не ме опърли с огъня си
вечен.
Не ме достигна
крехкото ѝ щастие.
Нима да страдам само
съм обречен?

II

Навярно затова
във обичта ни
се крие нещо
символично!
Ту ти трепериш
в звезден пламък,
ту аз изгарям
в лед космичен.
Като отлъчени планети
се разминаваме
в пространството.
Ти със помръкнал блясък
светиш,
а аз като болид
изгасвам.
Изпепелявайки си времето
напразно
се успокояваме,
че после ще се съберем
в неразбушувана реалност!
Но помъдрели
от страдания,
след неизбежна самота,
дали ще можем да познаем
посоката
към любовта?

III

– Страданието не е изкупление! –
нравоучително ми каза
Съвестта. –
Когато обичта изтлее,
мечтание е само
любовта!
И уж телата ни
са близо,
а бързо се отдалечаваме!
Пресъхва слънчевия
извор
на пълното себеотдаване.
Овещевеното пресмятане
по малко
все ни заличава.
Смаляваме се многократно
и многократно
се предаваме!
А обичта обезличена
заклучваме
със десет ключа,
с измамното успокоение,
че никой няма
да научи...

IV

– Така е то! – отвърнах тъжно –
И на медала
третата страна
е всъщност простичка
окръжност
с претенции за равнина...

V

Компютърът е
истински безчувствен
с програмната си предопределеност!
Не промени и с градус
курса,
не реагира с нищо
на знамението!

VI

Кометата изчезна във безкрая,
душата ми
неукротимо стене.
Но съвестта двусмислено
си трае,
защото пътят е обречен
на горене!

VII

Така,
като скала обречена
на пясък,
прескачайки
на пропастта заострения
ръб,
като мечта угаснала
внезапно,
попаднах
на планета Скръб...

Пета глава
Планета Скръб

I

Пронизано от пагубна печал
с жестока ярост
мята се сърцето.
Витаят сенки с цвят
на портокал
и пеперуди с тоги виолетови.
От черното мастило на безкрая
извират феерични светлини.
Отблясъци неотразени,
тайно
застиват в жадните за истина
очи.
Но с веселите цветни
серпентини
на карнавално шестващите
бянове,
не я видях тържествено да мине.
Премина гола
след мига на осъзнаване.
И в огледалото ѝ от съдбовен
смях,
във дълбините му от непреходност,
във шепа пепел
себе си видях
и страшно беше,
беше страшно грозно...

II

Защото
някъде „звездите” се роят,
а цветята
тъжни химни пеят...
Пирамиди
мравките строят,
оковани птиците живеят.

III

Рибите
в катранени води
панахида
правят на Нептун.
Добрината някъде се скри,
хората останаха
без ум...

IV

С утрото
загива тишината,
раздробена
от внезапен гръм!
Дрипавата дреха
на Земята
вкамениява
се в мъртвешки сън...

V

Чернопери птици ниско
слизат,
вечността
подвластна е на тях.
Времето с пространството
се слива
във поредния човешки
грях...

VI

— Като песимист не те познавам —
намеси се отново
Съвестта ми. —
Скръбта е просто
временната слабост,
след нея
непременно идва
радост!
И щом забият празнично
камбаните,
ти всичко ще забравиш,
уверявам те!

VII

Но всичките камбани и звънчета
висяха
със отхапани езици.
И само неколцина
диви псета
се зъбеха
на оцелели птици...

VIII

– Планетата не е населена
със разум!

Съвсем са примитивни
според мен
наличните биологични
видове. – аргументирано
компютърът докладва.

IX

Че пътят е обречен на горене,
пределно ясно е,
но тъжно е, когато
откраднатото за усмивки
време
през пръстите изтича
като пясък...

X

Компютърът
е истински безчувствен
с програмната си преосигуреност.
Така е то!
Най-много чувствата
обричат пътя на горене...

XI

Самотен
като бяла врана,
като несбъдното
признание,
като преглътната закана,
попаднах
на планета Отчаяние...

Шеста глава
Планета Отчаяние
I

Отровно сивкавата ѝ прозрачност
по клетките полепва,
като скреж.

Полазват хищно
мисли мрачни,
посоката остава без
стремеж.

С криле на пеперуда
замразена,
кръжа из пепелявата
безбрежност;
с олово ли пулсира
всяка вена
или дойде часът
на неизбежност?
Бодe в гърдите
неизтръгнат вик
на сетната надежда –
свята...

А аз се мятам
като маховик,
ту към Танатос,
ту към Светлината!
„Нима Вселената е заредена
със ентропия,
заклучена в пространство
едномерно?
Нима галактиките ѝ са
позитивни копия
на антисвят
от черното по-черен?“

II

— От мисъл черна, има ли по-черно? —
обидено извика Съвестта ми. —
На малодушието
в блатото навярно
затънала е твоята душа,
щом в отчаянието търсиш
оправдание!

III

— Планетата е с мощна гравитация,
с особена магнитна
аномалия.
Не препоръчвам тука
да се каца! —
обстойно пак компютърът
докладва.

IV

Но кой на любопитство отстоял е
особенно
в мига на раздвоение?
Насочих кораба и кацнах
за беда
на уязвимо и ронливо
възвишение.

V

– Това е против всичките инструкции!
Не съм съгласен с тебе,
възразявам! –
възпротиви се всячески
компютъра,
когато се приготвих
да изляза.

VI

– Не бързай! Помисли добре!
На чувствата
не се предоверявай!
Сега си още с разум
замъглен,
почакай! – Съвестта ми
настоява.

VII

Погледнах разтроен в илюминатора.
Разбрах веднага
колко те са прави.
Там долу,
в пазвите на равнината,
пасяха бурени и репейи
стотици
многоглави божи крави.

VIII

И трябваше да взема телескопа,
за да ги видя точно
и подробно.

Не се наложи.

Те с лудешки тропот
внезапно се насочиха
към кораба...

IX

О, бях неизразимо удивен,
когато приближиха
колебливо.

приличаха на хора
като мен,
но обезверени, безжизнени
и сиви.

X

Невероятно сиви и безплътни,
вибриращи
и празнооки сенки.

Приличащи на просяци
безпътни,
протягаха ръце като
антенки...

ХІ

– Кои сте вий, нещастници окаяни? –
със буца ледена във гърлото
попитах.

– Ний жители сме на планета
Отчаяние! –
Най-плътната от тях отвърна
хрипкаво.

ХІІ

– Ела при нас! Ела не се страхувай! –
запах сениците
с омайни гласове. –
Тук свършват всичките надежди
и заблуди!
Не те ли приказната сивота
зове?

ХІІІ

От где се взехте, о, души безлични,
наподобяващи
човешки очертания?
От Дантевия ад,
от ад космичен,
или попаднали сте тук
случайно?

XIV

– В претъпкания паркинг на живота,
като бездомни, побеснели
кучета,
оглозгвахме си нервите
до кокал,
регламентирано, планирано
научно... – най-сивата додаде.
– Докато търсех овдовяла истина
предлагах си плътта
закъшей хляб! – въздъхна втора.
– На крокодила сълзите са искрени
и всъщност ангела
е дяволски чирак! – изрече трета.

XV

– А мен най-близките приятели
предадоха ме най-коварно...
– Надсмивахме се над съдбата...
– Подкрепяхме души бездарни...
Лекарствата за рака са илюзия!
– А вярата безсмислица нищожна!
– Надеждата е скапана приумица
– И любовта е символ невъзможен! –
най-тъмните от тях пищяха.

XVI

– Навярно до една сте всички луди,
щом не дочувате на времето
прибоя!

То ще прости и грешки
и заблуди, но не и дребната
отплата за престоя! –
изкрясках обезсилен аз.

XVII

– Наивнико, при нас е друго!
Одумниците тука нямат думата,
затуй мълчат
с прикрито недоволство!
– Тук всички провалени политици
избират самотата
за апостол!
Ела, опий се със свещена сивота
и ще забравиш
всичките проблеми!
– Ела, безсилна е пред нас
смъртта,
защото ний не съществуваме
във времето! – една
след друга
всички ме придумваха.

XVIII

– Махнете се досадници безплътни,
щом нямате ни чест,
ни вяра!

– О, смъртни и объркан
пътнико!

Не виждаш ли, че всичко
се повтаря?

– Неверниците вече тайно
вярват...

– Блажените апостоли
са слепи...

– Пророците мълчат във
надпревара,
помилвани от прокълнатите
поети...

– Но все така стои
оголен кръста...

– И към Голгота сочи неизменно...

– И юдите смирено се прекръстват,
преди да вземат
жалките си сребърници...

– На нас ли ще говориш ти
за вяра,
когато от неверие
изгаряш?

– Ела, бъди ни брат в безкрая!

– Ела при нас и няма да се каеш! –
упойващо запяха те.

XIX

И песента внезапно ме омая.
Навярно същото е чувствал
Одисей,
когато край сирените
минавал,
и плачели ушите му
за пчелен клей.

XX

И сивотата бавно ме попива,
унася ме
във свят неподозиран.
Реалността
във точица се свива.
Изтивам
и започвам да прозирам...

XXI

И ставам по-прозрачен от кристал,
от себе си започвам
да излизам.
Напразно се опитва
Съвестта
да ме спаси
с пореден афоризъм.

XXII

– Внимание!

Магнитен резонанс

от повишаване

на гравитацията!

Минута за излитане в аванс! –

компютърът докладва

изчерпателно.

XXIII

Да, само той

е истински реален

с програмната си непрекосновеност.

Зарегистрирал

липсата на разум,

насочва кораба

в космическата бездна.

XXIV

Така,

като любов през втора младост,

като изтръгнал се

от ада

грешник непокаян,

преминах

край звездата Радост...

Седма глава
Звезда Радост

I

Безкрайно щедър пурпурен
пулсар,
с възторжена
протоберансна плазма.
За миг отдаващ
цялата си жар
и ставащ в миг
усмивка хладна.
Звезда от чувство неподкупно
със детска
празнична реалност,
в която са събрани
вкупом
рояк от мисли
неподправени.
И жертвената клада
на съмненията,
и храмът на развихрените
блянове,
и буйността на младост
безметежна,
и сладката омара
на забравата...

II

Пронизан от лъчите й сияйни,
лудешки звездолетът
затанцува.

А в мен напират чувства
всеотдайни,
и химни тържествуващи
дочувам.

III

Напуснаха ме всички черни мисли,
като оси
подгонени от дим.
И знам – тогава бях
безкрайно искрен,
оголен бях...
Но бях непобедим!

IV

Усещах смътно как се извисявам
над всичките си
слабости човешки
и стенеше раненото
тщестлавие
на половината ми
неизбежно грешна.

V

А аз се радвах, само как се радвах!
Забравил и несгоди
и страдания.
Потънал в необята
на забравата,
в която всеки трепет
е мечтание.

VI

И фантазирах триумфиращи картини
и музика великолепна
композирах,
и красотата даваше ми
сили,
и вдъхновение неподозирано!

VII

А после изведнъж ми стана топло
и блесна ослепяващ лъч
в очите.
На съвестта дочух отчаян
вопъл
и укор недвусмислен
от звездите...

VIII

Да се опомня – не остана време!
От привличането й
опиянен,
забравил за опасната й
близост,
жестоко щях да бъда
изгорен,
наказан за допуснатата
наивност,
ако не беше
мъдрият компютър
с програмната си неприкосновеност,
със стрикността си
към маршрута
и безпределната си
верност...

IX

Че пътят е обречен на горене,
е истина банална,
безусловно!
Но от радостта
изпепелен –
не е ли
истинска ирония!

Х

От силния й блясък заслепен,
като пронизан
от проказа,
като останал без рога
овен,
попаднах
на планетата Омраза...

Осма глава
Планетата Омраза

I

Небето ѝ е от
надвиснали съмнения
Настръхнало,
отблъскващо беззвездно.
С разкъсани на дребно
измерения,
коварна, непрогледна
бездна.
С повърхност
от задъхани вулкани,
с миражи
от ранени чувства,
с преливащи от магма
океани,
нащърбена
от непрестанни трусове.
Бушуваща, клокочеща
реалност
на огнетечните,
догарящи съдби,
в която някак много вяло
и страшно бързо
времето върви...

II

Свирепо, огнеплътно
наметало
хоризонта многолик
обгръща,
и корабът ми нажежен
до бяло,
замира пред
отровата могъща...

III

– Температурата е близо
до критичната,
и радиацията се покачва бързо!
Подготвям план
за вариант ”Излитане” –
компютърът докладва
твърдо.

IV

Бушува огнен смерч в екраните,
а аз от колебание
изгарям.
В илюминатора
отсъстват ураганите
и сам не зная
на кого да вярвам!

V

Очите ли грешат, или компютъра,
но във наистина
е прелестна картина
от многоцветни,
приказни съзвучия,
дори дочувам
плач на окарина!

VI

И трепва във душата ми детето,
изпълнена със чисто
любопитство!
Към хоризонта литна
странно цвете
и рухна след внезапно точен
изстрел.

VII

След него страшна канонада
разтърси тишината
многократно
и вдън земя
картината пропадна,
затулена
от клиновидни лапи.

VIII

Един блестящ стоманен динозавър,
убийствено дрънчаща
планина,
към кораба ми
хищно приближаваше,
а аз не можех с нищо
да го спра!

IX

От тялото му, като бранни
шипове
дула крупнокалибрени
стърчаха.
Ракетни установки
(разни типове)
и прочие посланници
на смърт.

X

– Усещам с любопитство ти ме гледаш,
вместо с подлудяваща
омраза!
Но повече не приближавай
педа,
защото със снаряд
ще те порадвам! – намръщено
чудовището каза.

XI

– И таз добра! – очудих се наивно. –
Не съм ти сторил зло
и ти го знаеш...
Така ли е прието тук,
невинните
в обречени мишени
да играят?

XII

– О, лъскаво, но глупаво желязо!
Идеята ти
просто ме опива.
Да знаеш само колко аз се радвам,
че си се пръкнало
безпомощно и диво! –
обиди корабът ми
най-безочливо
въоръжения до зъби
динозавър.

XIII

– В опасна близост ядрени заряди
със обща мощност триста
мегатона!
Защитата задействам максимално! –
безизразно компютърът
докладва.

XIV

Чудовището зина изумено,
настръхна войнствено,
но не отстъпи.
Изглежда беше доста
раздвоено,
защото зееха дулата
тъпо.

XV

– Каква небивалица доживях
да видя!
Аз,
най-страшният от всички
космозаври,
замислям се
преди да те убия!
Но кратка ще е твоята
радост!
Сега ще те превърна
в плазма
с един единствен
смъртоносен залп,
нищожна капчице
метална! – изскърца то
със дива неприязън.

XVI

Не помня колко стреля в мене,
със страшна злоба
и безпочвена омраза,
но всичките заряди
отразени,
обратно във тялото му
се врязваха.

XVII

И после от металната му броня,
остана само
едрооко сито.
А вътре в него
дребни сълзи рони
създание
във пелени обвито.

XVIII

Безпомощно размахва пипала
и вие с глас
разкъсващ ми сърцето,
пронизващ като хиляди
жила,
трогателен
и някакси човечен...

XIX

Поисках мигновено да изляза,
но беше късно,
беше твърде късно!
Друг по-величествен
и страшен динозавър
със стъпките си
корабът разтърси.

XX

Застина, като планина по тъмно,
дулата си насочи
към събрата
и с вледеняваща омраза
стреля дълго,
превръщайки го
в огнеструйни капки.

XXI

– Видях аз всичко и се радвам,
че си намери майстора
и той.
Не ми достигаше пращинчица
омраза,
за да го смачкам
в равностоеен бой!
Безспорно, вече аз съм космозавъра,
владетелят на цялата
планета.
От този миг
аз само ще наказвам,
най-мощна ще е

моята ракета!
А ти навярно си явление
господно,
о, най-могъщи и благословени!
Добре дошъл във моите владения,
и ще ти служи щом ти е
угодно!
Какво ще заповядате да сторя?
Да пресуша със бомби
океана,
разстрел на всички
непокорни,
или в нирвана да изпадна?
О, само пожелай, богоугодни!
С омраза най-голяма
ще го правя,
тъй както повеляват всички
догми! – смирено
динозавърът се кланя.

XXII

Признавам си,
че се стъписах малко,
след всичко туй,
което ми се случи.
Злочеста участ,
или случай жалък,
през призмата на съдника
пречупен?

XXIII

– Така е! – каза Съвестта ми – Жалко е!
Но набедените във благородство
камъни,
са песъчинки
в прашката Давидова!
А притчите отдавна
са забравени,
дори и тази за ”Произходът на видовете”!
Но всичко е регламентирано
до косъм –
от кокала
до наръчето плява!
Навярно още са
дечица недоносени,
щом само хищникът
в борбата оцелява...
Но имаме ли право да ги съдим?
Нима в кръвта ни не таят
вини
с хилядолетна,
непростена давност?
Нима човешката история
не е злокобен наниз
от войни?

XXIV

Докато аз напрегнато обмислях
какво да кажа
на металната грамада,
отново проехтяха резки
изстрели
подавени от оръдейна

канонада.

XXV

Каквото и да кажех бе излишно!
Самият себе си не можех
да дочуя,
от пронизителен снаряжен
писък,
от тежки взривове
и злостни хули.

XXVI

Заобграден от хиляди събрата свои,
отчаяно,
упорно се сражаваше
във може би
последния си бой,
нареклият се гордо:
космозавър.

XXVII

Тресеше се планетата обречено
под ритъма
на сатанински звездопад.
Рояци термоядрени
ракети
безмилостно превръщаха я
в ад.

XXVIII

– Критично повишаване на радиациата!
Защитното поле
отслабва!
Превключвам на режим
излитане! – компютърът
докладва незабавно.

XXIX

Какво ли още ми крои
съдбата
с безжалостния си сарказъм?
Непроницаем,
чужд и необхватен
е пътят
към бленувания разум...

XXX

Компютърът
е истински безчувствен,
със електронната си безпристрастност!
Установил несъответствие
в маршрута
изведе кораба
от пряката опасност...

XXXI

А аз къде съм,
и в кое поднебие?
Разяден ли съм
от жестоката проказа
на слепият и огнедишаш
жребий,
или да страдам само
съм наказан?

XXXII

Така,
с опърлени до кокала
представи,
обхванат от нечакано
безверие,
като разсечен
от тревичка камък,
попаднах
на планета Лицемерие...

Девета глава
Планета Лицемерие

I

Пространството ѝ е необозримо,
с безброй нюанси
е изпъстрено.

От мъртво черно
до отровно живо,
от веронез
до цвят на кръв.

Проклятие добре пребоядисано
бледнее пред окраската ѝ
пищна.

Наглед прекрасна,
майчински възвишена,
а всъщност —
безпределно хищна.

По-заслепяваща от блясък
слънчев
и по-коварна
от стаен кротал.

С ужасно, заразяващо
излъчване
на лепкава, зловонна,
блатна кал...

Там огънят със леден пламък
свети,
а чувствата
са неприятни гости.

Това разбрах го и усетих
после,
след следните опасни
перипетии...

II

В екраните се появи планета,
приличаща
на приказен оазис.
От непонятно възхищение
обзет,
реших прибързано
да кацнем.

III

Компютърът не се възпротиви.
Нормални бяха всички
параметри
на въздуха,
магнитното поле,
на гравитацията силата
дори.

IV

– Не бързай! – Съвестта предупреди –
Анализирай
всеки преден случай! –
но кой ти от поуките
се учи,
щом в него
любопитството искри?

V

– Не виждам нещо обезпокояващо,
планетата е цялата
в цветя!
Каква феерия
зашеметяваща,
как ми се иска да се слея
с тях...

VI

О, размисли! – повтори Съвестта –
Помни че твоя път
е низ от грешки!
И огледалото
е с опака страна,
макар че все в лицето му
се вглеждаш!

VII

Не я послушах, заслепен от рая
на странните,
опияняващи цветя,
тъй мамещи
със аромат незнаен
и трябваше
прескъпо да платя!

VIII

За най-ужасна моя изненада,
минавайки през цветния
килим,
нещастния ми звездолет
пропадна
в тресавищен бульон
непроходим...

IX

Потъна в безпосочната му тиня,
задави се и онемя
тревожно!
И чувствах как сърцето ми
изстива,
и червей как в душата ми
загложди...

X

Целувката на Юда – после мрак!
Цветята са
изтръпнали от горест.
Напразно търся жертвения
знак
от сянката
на собствената орис...

XI

Безсмислено витая
в тишината,
и ослепен
от черния й сняг,
отчаяно в прегръдката
се мятам
на богомолка
с пясъчен халат...

XII

Борбата
е неравно предрешена
във хаоса
прилично подреден!
Сърце, сърце,
най-древната мишена,
най-главното оръжие
си в мен!

XIII

А корабът все повече потъва,
обсебен
от тресавището сляпо.
И то започва страшно
да набъбва,
и като звяр във примка
да се мята...

XIV

Защото в блатната воня видях
лица
на близки и приятели,
дочух омайващия
глас
на шутове
и на ласкатели...

XV

И как превръща се в елмаз,
най-гнузната
между лъжите,
и наркоманския екстаз,
и съвестта на
йезуита,
религиозни предводители,
пенсионирани поети
и набедени композитори,
и продавачи на съвети,
и преуспяващи апостоли,
новоизпечени светии,
писателчета недоносени,
властолюбиви шмекерджии...

XVI

Галерия от празнодумци,
ожесточено се наддумваха:
— С какво човек се отличава
от животинчето
приятелю?
— С това, че той се подчинява

безпрекословно
и съзнателно...

XVII

– Добрия безпорядък по-добър е
от лошия порядък,
то се знай!

– За да достигнеш висша
власт,
със мъдростта не си играй!

XVIII

– Това че равни сме е очевадно!
От нас по-равни са го
казали...

– Мълвата е от ден
до пладне,
на клеветата
се надявай!

XIX

И думите им – страшна какофония,
до болка във ушите ми
заблъскаха.

Блестеше в тинята
на Мефистофел трона,
обвит с гадини и влечуги
съскащи...

XX

И съссъкът им в грохот преминава,
разтърсва
звездолета многократно.
Екраните са черно огледало
в което се загубвам
безвъзратно...

XXI

Но грохотът е разпилян
от ехото.
Ехидно гледат
от разбитите огледала
ограбените форми на лицето,
разсечено
от саблезъбата мълва.
Граничещи
със нищото илюзии
искрят в измамената
тишина...
Бронирана, рогата
пеперуда ли
е чувството внезапно
за вина?
Нима това е
неизбежността,
критическата маса
на съдбата?
Отричайки се
от реалността,
виниме винаги
огледалата...

XXII

Но няма лек за раните,
утеха няма,
когато лед и пламък
те понижат!
Като в далечна зрителна
измама
на истината
блясъка се вижда.

XXIII

Към нея само диря светъл брод,
и вирам се дълбоко
вътре в мен.
От там ми се усмива
Дон Кихот,
самият той –
неподозиран и нетленен.

XXIV

Тогава съвестта ми се обади:
– Е, хайде да попеем, Дон Кихоте,
но само двамата,
без Санчо Панса!
За оная мелница жестока,
с която
никой няма шанс.
С песента си нека да разбием
хищните й
вятърни криле!
Нека скърца
и ужасно вие,

все едно,
не може да ни спре!
Песента ни,
от звездите шепот,
съвест
и житейско заклинание,
ще я срине
със безмълвен екот
от едно
библейско завещание!
Хайде да попеем, Дон Кихоте!

XXV

Запахна те, аз млъкнах огорчен,
защото изведнъж
разбрах,
че Санчо също
е във мен
със най-големия си
грях...

XXVI

Компютърът
е истински неуязвим
с програмната си преосигуреност.
Изведе корабът ми
невредим
и точно по разчетеното
време.

XXVII

А аз къде съм,
и в кое поднебие?
Да ближа ли горещите си рани,
или да дам душата си
на червея
приел лице
на безпризорен ангел?

XXVIII

Така
като анихилирал атом
в макрокосмическата пустота,
като бездомна капка
в знойно лято,
попадах
във мъглявината Самота...

Десета глава
Мъглявината Самота

I

От бездната й
със изцъклени очи
ме гледат плахо бянове
стаени.
И недокосната от никого
мечти,
и истини
докрай несподелени.
Съзвездия от мисли
безпосочни,
забулени от газова инертност,
чертаят в сенки
образи неточни
на вечност, край
и безконечност...
И облаци от чувства разпилени
излъчват
отразени светлини,
а в гравитацията
на съмненията
витаят
неизвършени вини...

II

От закъсняло милосърдие
прояден,
от фалш
и от горчиви ласки,
на времето в неведомата
паяжина
се гърчи хоризонта
многогласен...

III

Потъва корабът в праха космичен,
звездите – безпристрастници
захождат,
и чувствата напират
драматично
срещу наточеното острие
на ножа...

IV

Но рано е за гибелните страсти,
при все че, пътят
е обречен на горене!
На любопитството
магическата власт
излъчва още
животворно време...

V

Във този миг със Робинзон навярно,
по нещо
незбежно си приличаме.
Компютърът е верният
Петкан,
макар и със език
математичен.

VI

А нашият пътуващ остров
звезден,
безкрайно е далеч
от бреговете,
от пръснатите в черната
безбрежност
недостижими и враждебни
светове,
които само мисълта
обхожда
и на мечтите носи
вдъхновение,
подклажда в съвестта
тревога,
към егоизма ни
презрение!
Изпълва със прозрение
сърцата,
подтиква към постъпки
невъзможни!
Защо тогава, Дявол да го вземе,
понякога
се чувстваме нищожни?

VII

Защото най-недостижими и враждебни
са световете,
скрити вътре в нас.
Вселената с неопознати
бездни,
наречена тъй простичко:
Душа.

VIII

Не я ли прекалено заличаваме
със ежедневието сиво
на нещата?
Нима студеното
отдалечаване,
не е ядрото на оголен
атом?

IX

Една невидима реакция верижна,
в която само
чувствата
са закъснител.
Изтлеят ли,
е неотложен взрива,
и безпредметно
словото – спасител...

X

А колко малко,
страшно малко трябва
на простите неща
да грейнат чисти:
частица искреност,
искрица вяра,
и полъх
от неопетнени мисли!

XI

– Така е то! – въздъхна Съвестта –
Да искаш е едно,
да можеш друго,
и трето
е реалността...

XII

– Внимание! – предупреди компютърът.
– Навлизаме в район
на колапсиране!
Опасност от пространствен
срив
с последици непрограмирани!

XIII

Инструкцията повелява твърдо
скафандърът
за висшата защита
да облека
неимоверно бързо

и на компютъра
да не разчитам.

XIV

Но кой инструкциите спазва
и заповеди Божи
десет?
Добре си бях и в лек
скафандър,
и ме избиваше
на песен.

XV

А корабът все повече потъва
в сърцевината
на мъглявината
и песента у мене се препъва,
така си и остана
неизпята...

XVI

И щастливо тръгва пак
по въглени,
разпилени сякаш
на шега.
Тишината сгушена
е в тъгла
като изоставена жена...

XVII

Ще бъде ли съдбата милостива?

Не знам, не мога и да
знам!

Птиците са истински
щастливи,
нямат нито бог,
ни жертвен храм!

XVIII

Не ми остана нищичко,
освен
прашинка неопърлена
надежда,
но не може да ме вземе
в плен
на отчаянието
сивата безбрежност!

XIX

В гърдите още кълбовидна мълния
пулсира,
заредена до избухване,
и от внезапно ослепели
въглени
сърцето ми навярно
ще се пукне...

XX

Опитвам се да бъда безразличен
пред зейналата паст
на самотата,
пред пагубното й
привличане,
заплашващо със вечна
слепота.

XXI

Притеглям на приятелството силата,
съмненията,
любовта и вярата,
стремежите
с безпочвен оптимизъм,
надеждата,
на истината мярата...

XXII

Но време за анализ не остава!
Мъглявината
го поглъща жадно!
Пространството й мрачно
се съгъстява,
притиска ме
със злоба безпощадна.
Опитвайки се сякаш
да изтръгне
със корена
дървото на душата.
Притягам здраво
всяка нервна брънка

и като в клетка
албатрос
се мятам...

XXIII

Напразно гледам към компютъра
с надежда.

Дори и той започна
да прегрява.

Безсмислици математически
изрежда

и ме заплаши
със саморазправа,
ако веднага не призная,
че Вселената
е всъщност чиста негова
измислица

от разни изчисления
зачената.

Че всичко друго
е човешка мистика
на никого за нищо непотребна.

Че истината е безлична
формула,
захранваща се
със променлив ток,
че разумът е примитивна
форма
създадена от
електронен Бог...

XXIV

Повярвайте ми – щях да го разбия,
ако не бях
жестоко прикован!
И скърцах зъби,
за да не завия,
и устни хапех от позорен
срам,
и стенех нагнетен
от люта жал...
Но всичко свърши
със отчайващ взрив...
Компютърът не беше
издържал
време-пространствения
срив
на свиващата се мъглявина...

XXV

А аз къде съм
и в кое поднебие?
Частича ли съм вече от праха
и космическата пустош
оседлал,
или вибрира пак у мен
страха
след толкова митарства
оцелял?

XXVI

Жив ли съм,
или съм само блик
от тайнствена енергия стаена
зад границата
на неведомия сплит
от гравитация,
пространство,
време?

XXVII

Неясен е пределът – няма край!
В утеха колкото черупка
мидена
се гърчат символи
за ад и рай
и ме загръщат
със завивка свилена...

XXVIII

И уж съм аз – говорят ми очите,
и точни уж са моите
очертания,
но клиновете
в мозъка ми впити
вещаят черногледни
предсказания.

XXIX

Скафандърът внезапно отесня,
стоманен възел
гърлото ми стяга,
смъртта протяга
восъчна ръка –
Това ли е началото
на края?

XXX

Но съвестта мълчи опечалено,
навярно търси
своя оправдание.
Изчезват всички чувства
съкровени
и късно е за плач
и разкаяние.

XXXI

Постигна ме
заслужено възмездие!
С очи избодени от фалш
и от илюзии,
крещя в разсеченото
междувъздушие,
макар че никой
няма да ме чуе...

XXXII

Удавникът
е истински блажен,
когато с нокти
сламката докопа!
Разля се бързо нищото
над мен
и ме погълна
в черната си пропаст...

Единадесета глава
Да бъде светлина!

I

Да бъде светлина!
И полъх нежен
ресниците,
като цветя разгръща.
Блести луна
от алабастров резен
над стряхата
на бащината къща.
И бавно се търкулна
към чардака,
бронзира
неспокойните чемшири,
в чиито сенки
мойта сянка чака,
по-безпризорна
от пресъхнал извор.
А аз като през матово стъкло
в контурите помътнени
се вирам.
Смъртта е сигурно
със бяло облекло,
защото страшно
черното презирам!

II

Да бъде светлина!
Каква илюзия,
когато сам си изтъкан
от нея!
Пищят ушите от неземна
музика
и ангели неистово
се смеят.
И аз се смея,
може би пресилено
на глупостта си –
обладан от страх,
че краят
на безкрайното им цвилене
ще бъде моя абсолютен
крах!
Но зрънцето
имагинерно време,
отчаяно със клепките си
стискам.
Да бъде светлина!
О, тежко бреме
на сетната
неосъзната истина!

III

Къде съм?
Глухо стене в мен
обърканата брънка от неврони.
Какво съм?
Къс ли вледенен,
или последен лист

отронен?

IV

Като ненужна дреха
ми тежи
безжизненото,
непослушно тяло.
Проядено от сладките лъжи,
нима гнездо е вече
опустяло?

V

Възкръснах ли,
или сънувам пак?
Сърцето оглушително боботи.
Зад клепките
светлинния рояк набира
бързо
бясни обороти.

VI

Да бъде светлина!
Благословена!
Изпиваща безжалостно
зениците!
Кърмилнице
на крехкото ни време,
не си отивай
с кряска на птица!

VII

Възкръсване?
Бълнуване красиво!
Смарагдово небе виси над мен,
и две слънца догонват се
лениво
във края
на работния си ден...

VIII

Събуждане в прегръдката на здрача...
Звездите мигат
страшно от далече,
а шест луни
като пантофки лачени,
танцуват весело
със блясък млечен.

IX

Да бъде светлина!
Поне искрица!
В мъчителното, бавно
осъзнаване,
във утрото
на жадните зеници,
във истината –
малка и голяма!

Дванадесета глава
Трънената планета

I

Не искат да повярват пак
очите,
и чувствата отново
ме подвеждат.
Денят се качва бавно
към зенита
по облаците
от зелена прежда,
в които две
нефритени слънца
с нескрито любопитство
ми намигат:
– Хей, жив си! Жив си! И сега
ти непременно трябва
да се вдигнеш!...
Но тялото предателски
омеква.
Ресниците се склопват
уморено.
Като на сън във мозъка
отеква:
”Да!
Непременно,
непременно,
непременно...”

II

Проглеждане –
контурът просветлява.
До кокала е стигнал вече
ножа!
И няма на какво
да се надяваш,
когато си
във тръненото ложе...

III

В съдбовната окраска на пейзажа
иззидан
от настръхнали бодили,
аз сянката си раздвоена
вграждам,
но на колене рухвам
обезсилен
пред спомена
за минало величие,
пред усета
за мощ необузdana.
Съдбата ме зашиба
пак със бича
по старата
незаздравяла рана.

IV

Към кораба пълзях обезумял
и тъпо гледах смачкания
диск.

Хилядотонна капчица
метал,
застинала
във мрачен обелиск.

V

Скафандърът ми –
парцалива тога,
реалността възвръща
колебливо.
Далеч е царя и високо бога –
венчан ли си
с венец трънлив...

VI

Над хиляди злокобни остриета,
зад живите стени
обсидиан,
все повече
с помръкнал блясък свети
и се سماлява
хоризонта разлюлян.

VII

А аз къде съм,
и в кое поднебие?
Не съм ли точно
на самия връх,
на острието от фатален
жребий,
прерязло нявга
пъпната ми връв?

VIII

Знам,
пътят е обречен на горене,
но трябва
да се извърви до край!
Тогава чак
кредиторът ми време,
да вземе
своя полагаем пай!

IX

И тръгнах между огъня студен
на сухите, безчувствени
рапири.
Ах, нестинарка ли пропя във мен
или щурче
в душата ми засвири,
че болките внезапно онемяха
и силата си
пламъка отслаби?
Злокобен,
хищен,

истеричен крясък
ме срязва,
смачка
и предаде:
– Къде отиваш?
Вече си отписан
от всичките регистри
на живота!
Във този свят
враждебен и орисан
е истинската ти,
неписана Голгота!

X

И дрипите
останали по мене
на тръните
бодлите изкълваха.
Останал гол,
безпътен,
обезверен,
в земята се притиснах
и заплаках...

XI

Утрото ме хваща на прицел
със очите
на слънцата бледи.
Хоризонтът шпагите си
свел,
из-под вежди
някак си ме гледа.
С тайнство недокоснато ме мами

пазвата му – приказна девица,
и забравил
топлите си рани,
полетях към него
като птица,
гонена
от страшен ураган.
Нищо че се вливаха
свирепо
грозните им зъби
в люта бран,
нищо че е всичко
тъй нелепо!

XII

– И полуделият в пустинята
мечтае
за кладенчето
със водата жива!
Достойнството ще обезсмисли
края,
когато всичко скъпо
си отива! – най-после
се обади
Съвестта ми.

XIII

Кълвяха ме
безжалостно бодлите,
но аз пълзях,
пълзях
и се надявах,
че там

зад хребетите скрити,
растат цветя
и птици извисяват
на воля
причудливите си
химни,
че само там зората
се заражда
и изворчета
ромолят безгрижно,
неподозирайки
какво е жажда...

XIV

Притискам чело
в спечената пръст.
Кръвта изтича
със нехайство весело.
Въздушните ми кули
се рушат –
...Но откъде тогава
идва песен?
Не точно песен
или песнопение,
а някакъв спокоен,
нежен трел
изпълва опустелите ми
вени
и мишците
до сетния предел...

XV

Извърщам се,
като беглец окаян.
Невроните ми сякаш
ще заврат.
Прекрасен, чуден
и неузнаваем
е пътят ми
през трънената плът.

XVI

Там капчица по капчица
кръвта,
обагрила
кинжалите свирепи,
ги беше претворила
на цветя
във цялата дъга
на цветовете.
В съзвучия дискретни
и крещящи,
с внезапно завладяваща
феерия,
камбанките си
сънено поклащаха
опиянени
от незначайната мистерия.
Тъй чужди на пустинята
трънлива,
магическа палитра
на живота,
а светлината
страшно си отива,

от моята
непрограмирана Голгота...

XVII

След дългите заблуди
и митарства,
попаднах на обречен
кръстопът.
Свещта догаря
и незнайни царства
в чертозите си слепи
ме зоват.
Догаря пламъчето,
сянката на мрака
полюшва
островърхите криле.
Трепери задушена
светлината
от всичките ми
земни грехове,
но въгленчето
в зъбите си стискам
и ти не можеш
да го вземеш,
Мрак!
Животът е вселена до поискване –
избухва,
но се ражда пак!

XVIII

О, как копнеех само
да политна
зад облаците
в залеза унесени,
където
с баладичен ритъм
слънцата
се полюшваха обесени.
...И да ги върна точно
във зенита,
за да не свърши
чудото внезапно.
Жадуват страстно за живот
очите,
превръщайки се
на кристални капки...

XIX

Знамение ли
нежно ме докосна,
мракът ли
за мене ослепя?
Но във вените
се втурна мощна,
свежоструйна,
пурпурна река
и изпълва сила непозната
цялото ми
дрипаво пространство,
с устрема
на пролетното ято,
вечно жадно

за небе и странство.

XX

Братството велико на цветята
своето богатство
бе ми дало.

С трепета чаровен
на крилата
запулсира
новото ми тяло.

И политнах
волен,
като птица
над планета – приказен букет.
Пъстроцветна,
грейнала зеница
сред космическия
черен лед...

XXI

Студ не чувствах,
бях така унесен,
някъде далеч в безкрайността.
Там,
където ме изпратиха със песен –
побратимите,
родните цветя...

XXII

Нататък е целта ми
неизменна,
единственият смисъл
и Голгота.
Да търся Разум
в бурната вселена
на крехката фиданка
на живота!

XXIII

Сбогуване
по-кратко и от миг!
Поглъща ме на времето пожара.
И само закъснял,
неясен блик
прошепва:
”Беше на планета Вяра!”

Тринадесета глава
Галактика Любов

I

Така е близък
Космоса бленуван!
С ефира му
изцяло
съм се слял.
Очарователен,
невиждан,
несънуван
и фантастичен
междувъздушен бал.
И нека граници
плътта чертае,
и времето отнася всички
мостове!
Във черната прозрачност
на безкрая
все още спят
представи недокоснати!
Пространства неотключени
сияят
със празничната си недостижимост.
А грешникът
е в мен и непокаян,
изгаря диво
от непримиримост...

II

Плътта чертае – разумът изтрива
пределите
на полюси измислени.
Отречени реалности
покриват
трасетата
към бъдещите истини!

III

Вселенския оркестър свири
джаз.
Неописуема
космическа фиеста!
Пронизан от могъщия му
бас,
не съм ли част
от бясната пиеса,
във чийто ритъм
звездните системи
са люшнанали
неистово хоро?
Лавина от искрящи
диадеми
върху коприненото
болеро
на най-прекрасната принцеса,
от бала
под всемирния покров.
Това е тя –
веднага се досетих.
Това е тя –
галактика Любов!

IV

Ръцете си към тебе
все протягах,
съкровищнице
на мечти и чувства!
Закрепостен
на времето във впряга
не виждах
светлината ти изкусна.
И мислех,
че си само заклинание
от стар магьосник
някога изречено.
Неповторимо,
приказно предание,
осъждано,
отричано,
обречено...
А ти била си
дивна хубавица,
на никого
и нищо неподвластна!
О, несравнима,
огнекрила птицо,
веднъж на рамото ли
кацаш?
Веднъж ли озаряваш
пустотата
на гордите, прозрачни
какавиди,
или оставах само
във душата
на този,
който може да те види?

На този
който с трепета ти
диша
и съхранява
святите ти чувства.
Как искам
със звезди да ти напиша:
”Покайвам се
за всичките си
блудства!”

V

Благослови ти устните, които
не те изричат
никога напразно
и във сърцата името ти
вплитат,
превръщайки го
в пътеводно знаме!
С което
неизменно побеждават
наемните войници
на смъртта,
човешката ни същност
извисяват
и правят
по-добър света!

VI

Благослови на майката очите,
изгледани
от взирание в безкрая,
в светулките далечни
на звездите,
очаквайки ни даже
и да знаят,
че няма да се върнем
никога...

VII

Благослови сестрите и любимите,
приятелите безпределно
верни,
и пролетта, и лятото, и зимата,
и есента
кърмилница нетленна!

VIII

Благослови съдбите на децата,
и птиците
и всичко, всичко живо!
Незаменимата ни люлчица —
Земята,
мечтите и надеждите
красиви!

IX

Благослови ръката на поета
и чистите му
пориви и чувства,
и образа на истината
свята
и пътят към голямото
изкуство!

X

И нека граници плътта чертае,
и времето
отнася всички
мостове!
Човешката ни същност
и в безкрая
не е неканен
и случаен гостенин!

XI

Понесен от енергии бушуващи,
играех жертвения танц
безмълвно.
И хиляди слънца
ликуващо
ме стрелваха
със нежните си мълнии.
Отключваха
пространствата пред мен
с тържествено пулсиращи
корони.
Захластнат,

възхитен,
опиянен,
и звук не можех
даже да отроня,
пред ширналото се великолепиe
на недокоснатите
измерения.
Да се сравнявам бих могъл
със слепия,
за миг прогледнал в бъдното си
време...

XII

А времето!
Ех, времето сияйно,
обливаше ни
в струите си палави!
Вгълбено, чародейно,
всеотдайно,
то бе върховен диригент
на бала...

XIII

Приел
недостижимо ускорение,
поех към дълбините
на Вселената,
изгарящ в еретичното
прозрение,
че там на разума
се крие семето...

Епилог

I

Звездите – огнени сълзи,
изтляха безутешно
в тъмнината.

Съмнение ли почна
да кълни
из кътчетата тайни
на душата,
че мисълта потрепва
неуверено
и устремът внезапно
охладня,
пресечен от бръснача
на безмерна,
невидима,
непроницаема стена?

Кристално чисто
черно огледало,
в което
със протегнати ръце
ме приближаваше
познато тяло
със деформирано,
стъписано лице...
Задраска с нокти
по невидимата граница,
безпомощен
пред скритата ѝ власт.
Тогава чак се приближих
до странника
и го познах:
Това бях аз!

II

Отдръпнах се потресен от стената,
но не опустошен
от огорчение.
Отдръпнах се,
защото в миг разбрах –
не беше двойника ми
отражение...

III

Не бе видение, илюзия, не беше!
Изтръпнах
от предчувствия злокобни!
И всичките ми
страхове човешки
изскочиха
от детските ми спомени...

IV

– Не се страхувай! – каза тихо той, –
Разделя ни
поле непроницаемо,
недостижима
половино моя,
и безпощадно мое
отрицание!

V

– Не те разбирам! – промълвих смутено, –
Не съм сънувал даже
че те има!
И някак е премного
непочтено
да претендираш че съм
твоя половина!

VI

– Така си знаех! Няма да повярваш!
Обременен си
с чувства наранени.
Нещата теглиш
с своята си мяра,
а тя е толкова
несъвършена!
Неяснота във мислите ти има
и купища объркани
представи,
макар те всичките
да се преливат
в копнеж за някакъв
възвишен разум...

VII

– Но кой си в същност ти,
недосегаеми,
приел тъй точно
моите очертания?
Пророк ли си,
знамение съдбовно?

А може би си чашата
с отрова,
която трябва
непременно да изпия,
преди да видя
в истината гола
поредното си разочарование
по пътя
към бленувания
разум?

VIII

— О, моя грешна, заблудена
половино,
обсебена от чувства
разпилени!
Напразно ли
вселената премина?
Напразно ли те чаках
толкоз време
заклучен на безмълвието
в края
с непробиваемо поле
от недоверие?
Блаженна си с представите
за рая,
които са на адът ти
предверие!
Нещастнице за истината
сляпа,
вселената е с разум
пренаселена,
но никога не ще узнаеш
факта,

докато аз
съм тъй далеч
от тебе!
И колкото ме гледаш със неверие,
все повече стената
ще нараства!
За мен ще остане погреб
непотребен,
за тебе
неизбежното фиаско!

IX

– Говориш странно и неразбираемо
и как да ти повярвам
ми кажи?
По пътя към неведомия
разум,
една ли срещнах,
или две лъжи?

X

– Горко ти! – двойникът извика,
заплаквайки от жал
и от безсилие.
Стената се разду
за миг
и ме отблъсна
с бясна сила.

XI

Отхвърли ме със удар безпощаден
преди да осъзная
участта
в пространството без край
и без начало,
но по-безмилостно
ме шибна
съвестта...

XII

– Не искам да те съдя! – каза тя –
Но ми кажи
безумие не е ли
да търсиш разум чужд
в света,
а своя да не си
намерил?...

XIII

О, как ме изгориха тези думи,
че дълго не можах
да се съвзема.
Приличах на картоиграч
загубил
на своята честта
утехата последна...

XIV

Витаех из пространството гнетящо,
притиснат от настръхнали
съмнения.

На чувствата вулкана
врящ
ме давеше със страх
и угризения...

XV

Като хиени гладни ме разкъсваха
вълнения и мисли
черногледни.
Набъбваше сърцето ми
до пръсване,
до скъсване изопваха се
нервите...

XVI

Но всичко стихна след прозрение
внезапно...
И полетях с обятия
разтворени,
към светлия отблясък
на стената,
към двойника ми горд
и непокорен!

XVII

Разцепи се за миг стената
и го пропусна някак
неохотно,
за да се слеем във прегръдка
братска,
във вечната прегръдка
на живота...

XVIII

Пространството злокобно се продъни!
Изригна огън
мрачната му бездна.
Пронизаха ни черновърхи
мълнии
и със докосването
той изчезна...

XIX

Разнищен от невидимите
мълнии,
неистово поисках
да запея!
Намерил разума си
в края на безмълвието,
достигнал на мечтите
апогея...
Но вместо туй
виновно се прегърбих
зареян скрито
в огледалната преграда...
Навярно никога

не ще постигна мъдрост.
Горчиво плаках,
вместо да се радвам...

XX

– Хей! – каза Съвестта ми. – Накъде?
Какво ти трябва още,
ненаситни?
Постигна всичките си
съкровения възвишени,
и пак въздишаш!
Е, защо въздишаш?

XXI

– Неясен е пределът за беда!
Дори Отвъдното,
отвъд си има!
Тъй както всеки
има си стена
реална
или невидима... – отвърнах
натъжено аз.

XXII

– Но вечният стремеж към съвършенство,
не е ли точно
в нейното преодоляване?
Зоват ни тайните
вселенски
и време е
за вразумяване! – допълни
с укор съвестта ми.

XXIII

— Така е. — казах. — Сигурно си права,
но мен сега зове ме
друга тайна,
в една далечна, приказна
Земя,
забутана
на Пътя млечен в края...

XXIV

Болката ми разумът усети.
С енергии най-нежни
ме обви.
От светлината кораб
ми изплете
и каза тихо:
— Да вървим!...

XXV

Връщам се
след милиард години
странстване.
Корабът ми губи
светлина!
Мисълта прескочила
пространствата,
вече е
на родната земя.
В китното селще,
сред долината
с дъх на мента,

люляк и тинтява,
в малката курия
край реката
развълнувана
от песента на славей...
В къщата от камък дялан –
люлката
на древния ми род,
в одаята с глас
на чанове,
и хамбара пълен
с тежък плод.
Корабът ми тръпне
от очакване,
мисълта
виновно се върти!
Няма я познатата галактика,
ледени са
нейните звезди!
Корабът ми
се пропуква тъжно...
Точно за завръщане е изчислен!
Стори той
каквото беше длъжен,
аз не съм,
но вече нямам време!
Мракът постепенно ме обгръща,
светлината
хукна надалеч!
Някъде по другите
галактики
сигурно ечи човешка реч...
Някъде из другите вселени
сигурно
разумността пътува.

И неподвластният
човешки гений,
доказва
правото да съществува!

XXVI

Видение прекрасно или сън
съдбата ми
разтърси многократно!
Тъй неизбежно сиво
е навън,
но знам,
че нещо в мен е променено
безвъзвратно...

Бургас
януари 1982 год.

Съдържание
Поетът и космозаврите
Пролог
Първа глава. В Космоса
Втора глава. Галактика Надежда
Трета глава. Планета Страх
Четвърта глава. Комета Обич
Пета глава. Планета Скръб
Шеста глава. Планета Отчаяние
Седма глава. Звезда Радост
Осма глава. Планетата Омраза
Девета глава. Планета Лицемерие
Десета глава. Мъглявината Самота
Единадесета глава. Да бъде светлина!
Дванадесета глава. Трънената планета
Тринадесета глава. Галактика Любов
Епилог

Георги Н. Пенков / Georgi N. Penkov
(Автор и художник / Author and
Artist)

Космическа рапсодия / Space
rhapsody

Българска / Bulgarian

Първо издание / First Edition

Редактор Чони Чонев / Editor Chony
Chonev

Превод и адаптация на английски

Димитър Щураковски

Translator and adapter Dimitar
Schturacovski

Предпечатна подготовка Митко

Ганев / Print Production Mitko Ganev

Издателство „Пропелер” / Propeller
Publishing

Формат 84x108/32

Печатни коли 2,25

София , тел. 02/978 32 21, 973 51 94,
0888 495 688

Печат „Химиграф”